

Sötnosen

Skrivet av Celina Jacobson, avelssekreterare i Fräset

Jag var på väg till ett övergivet äppelträd i närheten av min lägenhet, med tankarna inställda på äppelmos, paj och saft, när jag la märke till en katt som gick åt motsatt håll. Som dom flesta kattmänniskor så har jag koll på vilka katter som finns i området, och den här bodde inte här. Dessutom såg den väldigt tunn ut, och verkade ung. Så jag följde efter och försökte få kontakt, och den var visserligen inte rädd för mig men heller inte alls intresserad av att prata med mig. Nähä tänkte jag, får se om inte lite kattmat kan få den på bättre tankar, och gick hem och hämtade.

Väl tillbaka och efter lite letande hittade jag kissen i ett buskage i en skogsdunge. När den insåg att jag hade mat så började den prata med mig, och efter lite trugande kom den sen fram och vågade äta. Och som den åt, fullständigt utsvulten! Så här på nära håll kunde jag se att det var en ung hona, riktigt mager och troligen runt åtta, nio månader gammal. Hon ville inte låta mig röra vid henne eller komma för nära, så efter hon hade ätit sig proppmätt ställde jag matskålen i buskaget med förhoppningen att hon skulle hålla sig i närheten av maten och lämnade henne för ett nytt försök lite senare.

Några timmar senare kom jag tillbaka, men då hade ett gäng med ungdomar dykt upp i

närheten och ingen katt var i sikte. Men jag tog en sväng genom skogsdungen för att locka på henne, och helt plötsligt satt hon bara där och tittade på mig. Jag hämtade matskålen och ställde framför henne, och satte mig precis intill. Utan att tveka kom hon fram och började äta, och efter hon kände sig nöjd så kom hon till min stora förvåning fram och började stryka sig lite mot mina händer och pratade. Vi gosade ett tag, eller snarare jag kliade lite försiktigt runt öronen och hon spann och fräste samtidigt. Är ju läskigt och trevligt på samma gång, så det kan man ju förstå. Nu när jag fick röra lite vid henne så kunde jag verkligen känna hur otroligt mager hon var, bara skinn och ben. Dessutom var hon väldigt rädd om sin bakdel, och efter att försiktigt lyckats tjuvkika såg jag att hon hade ett fult sår mellan bakbenen upp mot magen.

Efter att ha suttit där med henne ett bra tag och hon blev modigare och modigare, började jag fundera på om hon kanske skulle kunna gå att fånga in redan nu. Min ursprungliga plan hade varit att över loppet av ett par dagar försöka locka med henne med hjälp av mat bort till mina katters rastgård runt 100 meter längre bort, för att stänga in henne där om ett första steg. Men varför inte försöka redan nu, lika bra för vem vet hur länge hon håller sig i området innan hon blir bortskrämd.

Så jag gick för att hämta transportbur och en tallrik med riktigt god blötmat, sån där dyr påsmat som mina katter älskar och får som lite extra lyx ibland, och ovanpå på det la jag en burk med kraftigt luktande sardiner. Vid det här laget stod mina egna katter och hoppade kring benen på mig, ett gott tecken tänkte jag, inte en chans att hon skulle kunna motstå nåt sånt här mumsigt. Tillbaka hos lilltjejen, som jag nu börjat kalla för Sötnosen, reagerade hon precis som jag hade hoppats. Lukten från allt det läckra på tallriken gjorde att hon vågade sig in i transportburen, om än vilt morrandes och väldigt försiktigt. Tredje gången hon vågade sig in så stängde jag helt sonika dörren bakom henne, och hon var fast. Kunde knappt tro det, att det hade gått så lätt!

Väl hemma hos mig fick Sötnosen flytta in i sovrummet, och hon valde tryggheten under sängen. Mina katter (abessinier) stod och klagade på andra sidan dörren- maken till fräckhet tyckte dom, inte nog med att jag tar med mig en främmande katt in i deras hem, jag stänger dessutom ut dom från sovrummet! Stängda dörrar är ju som alla kattmänniskor vet ingen höjdare, och mina katter verkade ta det som en personlig förolämpning och ägnade sen större delen av natten åt att försöka ta sig in.

Nu skulle alla bollar sättas i rullning för Sötnosens skull. Jag började med att skicka en e-post till Samvetet för att se om dom möjligen hade plats för henne hos Uppsala katthem, och sen ringde jag till min vän Kenneth Wikström som jag visste befann sig på en buss på väg hem från SW i Norge, med typ hälften av Uppsalas aktiva kattutställare ombord. Inklusive delar av Fräsets styrelse och Uppsala kattklubbs styrelse. Man får inte vara dum inte.

Jag fick ett preliminärt löfte av båda kattklubbarna om sponsring av Sötnosens framtida vård och omsorg, och Kenneth (som med stor sannolikhet känner till majoriteten av alla i kattvärlden) kontaktade Samvetets veterinär, som i sin tur kontaktade Samvetets ordförande, som i sin tur kontaktade mig. Och vi hade en sån otrolig tur att det faktiskt fanns en plats ledig i karantänen hos katthemmet, hurra! Redan nästa dag skulle hon få flytta dit, otroligt! Natten tillbringade Sötnosen med att äta och äta, fräsa åt katterna utanför dörren som klagade och försökte ta sig in, och gosa försiktigt med mig. På det stora hela verkade hon nöjd med att vara där, ha det varmt och med massor med mat.

När jag kom hem från jobbet dagen efter var det så dags för Sötnosen att flytta till katthemmet. Om hon bara kunde tänka sig att gå in i transportburen vill säga, nu visste hon ju vad en sådan var för något och inte var hon hungrig heller. En ny röra med lyxblötmat och sardiner gjordes i ordning till buren, och sen var det bara att vänta. Det luktade ju så gott tyckte hon, men gå in i buren- inte en chans, man är väl inte dum heller. Det tog en timme innan suget efter godsakerna blev större än hennes olust för buren och alla hennes kroppsdelar befann sig på rätt sida om burdörren så den kunde stängas. Skam den som ger sig. Ville ju inte tvinga in henne utan hon skulle få gå in på egen tass.

Väl på katthemmet blev Sötnosen installerad i en egen box i karantänen, med klösträd och annat att gömma sig under och ligga på. Hon hade fått en tid inbokad hos veterinären redan dagen efter för sitt fula sår, och efter att hon funnit sig tillrätta och fått lite sista gos så lämnade jag henne där att bo in sig och komma till ro.

Dagen efter kom rapporter från katthemmet att Sötnosens operation gått jättebra, hon hade fått sitt djupa sår rengjort och ett dränage insatt. Och en tratt runt huvudet, alla katters fasa. Några dagar senare åkte jag och hälsade på henne, hon skulle få sitt dränage uttaget och satt ännu i karantänen så jag kunde inte få klia på henne men personalen på katthemmet berättade att hon var supergosig och jättetrevlig, och åt som en häst. Troligen var hon också lite äldre än vad jag hade trott, runt ett år gammal. Sötnosen såg riktigt lugn och avslappnad ut i sin box, både ansiktet och kroppen utstrålade tillfredsställelse. Trots tratten runt huvudet. Hon hade även fått ett nytt namn, Cutie, vilket betyder sötnos på engelska så det var ju verkligen passande. Hon ska få komma till ett jourhem så fort som möjligt för att äta upp sig och vänja sig vid att vara familjekatt igen, och förhoppningsvis hittar hon sitt för-alltid hem riktigt fort!

So far, so good som man säger. Fortsättning följer, uppdateringar om Cutie/Sötnosen kommer att komma via Löpsedeln.